TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Yhä syvemmälle liejuun

Tunnettua on, mitä palvelusta Suomen noskelainen sanomalehdistö on tehnyt lahtarivallalle ilmiannoillaan. Kymmenittäin on Sosialistisen Työväenpuolueen innokkaita jäseniä kaikenlaisten ilkeämielisten, oletettua "salaista toimintaa" koskevien viittailujen johdosta joutunut ohranan luoliin sielullisesti ja ruumiillisesti rääkättäväksi, vaikka Sosialistinen Työväenpuolue on vallitsevien lakien mukaisesti julkisesti toimiva puolue.

Jalossa ilmiantamisen ammatissa alkaa "Raivaaja" ahkerasti seurata meren tuolla puolella annettua esimerkkiä, tekemällä ilmiannon tapaisia viittauksia S. S. Järjestön toimitsijoita vastaan. Tarvitsee vain silmätä paria tuon lehden viimeistä numeroa.

Uutisista tiedämme kommunistipuolueen olevan nykyään erikoisen vainon alaisena, samalla kun hallinnollinen painostus muita järjestöjä kohtaan syystä tai toisesta on lieventynyt tai kokonaan lakannut. New Yokissa on toimimassa 200-miehinen "bomb squadin" nimellä toimiva etsivä järjestö, jonka erikoisalana on kommunististen työläisten ajojahti. Samanlaisia erikoisjoukkueita toimii Philadelphiassa ja muissa suurissa kaupungeissa, ja niinkuin tiedetään toimeenpantiin äskettäin New Yorkissa ja Philadelphiassa joukkovangitsemisia, joissa sadottain työläisiä vangittiin epäluulonalaisena johonkin mielikuviteltuun "salaiseen toimintaan".

Suomen noskelaislehdet katsovat mukavimmaksi keinoksi vapautua eri mieltä olevista vastustajistaan ilmiantojen kautta, kunnioittamalla uhreiksi merkittyjä henkilöitä nimityksillä 'kommunisti' tai 'salaisen kirjallisuuden levittäjä', esittämättä mitään todistuksia. Henkilöt mainitaan nimeltään, jotta ohranan agentit osaavat jäljille. Tähän keinoon turvautuu kirjaimellisesti "Raivaaja".

Tässä maassa toimii eräs National Defence League niminen vangittujen työläisten avustusliitto. Liitto toimii julkisesti, niinkuin toisetkin samankaltaiset eri nimillä kulkevat puolustusliitot tässä maassa. Liitto toimii myös suomalaisten työläisten keskuudessa, ja niinkuin useimmat tietänevät, ovat toverit Askeli, Halonen ja Sulkanen Defence Leaguen suomalaisen neuvoston jäseniä. Liitto avustaa vointinsa mukaan kaikkia mielipiteittensä vuoksi vangittuja työväenluokan jäseniä. Toukokuun 13 päivän numerossaan "Raivaajan" suurilla ponnistuksilla lystikkyyteen pyrkivä, mutta surkeasti siinä epäonnistuva jutustelija oikein tummennetuin kirjaimin väittää Defence-liiton puhuvan ainoastaan kommunistien puolesta ja mainitsee nimeltä edellämainitut henkilöt, ikäänkuin jokin "salaisuus" olisi kysymyksessä.

Jos Defence League on joutunut puhumaan ainoastaan kommunisteista, on syy siihen päivän selvä. Tosiasia on, että nykyisin ei ole toimitettu joukkovangitsemisia muiden kuin kommunisteiksi epäiltyjen työläisryhmien keskuudessa, mainitaksemme äskeiset Philadelphian, New Yokin ja vieläpä Los Angelesin vangitsemiset. Luonnollisesti Defence League puhuu nyt näiden vangittujen asiasta, niinkuin se on ennen puhunut muiden vainottujen asiasta.

Raivaajan tarkotusta ei voi väärinymmärtää.

Ajatelkaapa mitä rehellinen työväki, ryhmiin katsomatta, olisi ajatellut, jos Toveri syndikalistilakien ja vainojen ajettua I. W. W. liiton maan alle, olisi noudattanut Raivaajan esimerkkiä. Onhan Toverilla ollut yhtä ja toista periaatteellista vastahankaa tuplajuulaisten kanssa, mutta se on aina täydellä myötätuntoisuudella suhtautunut erimieltä oleviin luokkatovereihin silloin kun nämä ovat olleet vainonalaisia. Mitä sanoisivatkaan kunnialliset työläiset jos Toveri olisi tehnyt viittauksia sitä tai tätä henkilöä kohtaan oletetusta i.w.w:läisyydestä?

Raskauttava olisi ollut tuomio. Tämän tuomion on Raivaaja täysin ansainnut. Kuka olisi voinut uskoa vielä joku vuosi sitte, kun Raivaaja vielä edusti valveutunutta työväestöä, että se voisi noin mataloitua, mutta noskelaisuus onkin pohjaton räme ikkö, jossa aina vain syvemmälle painuu, kun signe on kerran lähtenyt.

VIKURTELEMISTA TALOUDELLISESSA AHDINGOSSA

Monet ovat ne opit, jotka ovat syntyneet parhaillaan jatkuvan pula-ajan syitä ja syntyä tutkittaessa ja parannuskeinoja etsittäessä. "Kansantalous" eli talonstiede koettaa antaa selvityksen ajan sekamelskaan. Suurpääoman ja teollisuusvaltion virkamiehet ja työläiset, kaikki vetoavat talousopillisiin seikkoihin puolustaessaan vaatimuksiaan. Mutta millaisia ovatkaan tuon "tieteen" selitykset! Ottakaamme esimerkiksi seuraavat kansantalouden puutarhasta poimitut kukkaset:

"Teollisuutta on suojeltava tuontikiellolla ja korkeilla tulleilla, koska tuotantokustannukset tekevät kilpailun ukomaitten kanssa mahdottomaksi. — Jos taas tulleja korotetaan, nousevat hinnat vielä korkeammiksi, teollisuus tulee kilpailun puutteessa monopooliasemaan samalla kun ulkomaat yllytetään korottamaan tullisuojelustaan meidän vientimme tappioksi.

Jotta teollisuutta voitaisiin jatkaa, on palkkoja alennettava. — Palkkojen nykyisellään ollessa pysähtyy teollisuustuotanto ja seurauksena on työttömyys.

Valtio estää pääoman muodostumista ja yritteliäisyyttä liian raskaitten verojen kautta. — Mutta valtion on pakko katsoa eteensä, jos mielii selvitä raha-arvon alenemisesta johtuneista moninkertaisista menoista.

Valtio korottaa siis liikennemaksuja ja auttaa siten hintojen kohoamista. — Samalla valitetaan, ettei kulkulaitos kannata.

Valtio hävittää rahan arvon seteliteollisuudellaan.— Yleisö tarvitsee seteleitä voidakseen maksaa tavaroista huikeita hintoja.

Työmiehet ovat vähentäneet tuotantoa, mutta lisänneet kulutustaan. — Tuotantoa olisi joka tapauksessa ollut vähennettävä, sillä ostohalu oli kadonnut. Työmiehet eivät myöskään voi nykyään kuluttaa enempää kuin 1914, koskapa heidän palkkansa keskimäärin ovat nousseet yhtä rintaa kuin hinnat vuodesta 1914.

Välikäsiä vastaan on ryhdytty säännölliseen taisteluun, sillä näiden voitto on perin kohtuuton ja estää välttämättömiä tavaroita halpenemasta. — Välikäsiä tarvitaan tavaran jaossa, joka muuten tulee liian epämukavaksi ja kalliiksi.

Säästäväisyyttä terotetaan kansankerroksille, jotka koko sodan ajan ovat eläneet kädestä suuhun. — Samaan aikaan osottaa kauppatilasto, että ylellisyystavaroitten tuonti muuhun tuontiin verraten on moninverroin suurempi viime vuonna kuin 1913.

Palkkojen alentamista seuraa hintojen halpeneminen. — Hinnat on alennettava ensin, koska ne kohosivatkin ennen kuin palkat, jotka aina seuraavat hintatason mukana."

Tällaisesta selvöinä esitettyjen "taloustieteellisten" väitteitten kaaoksesta lienee parhaimmallekin kyvylle melkein ylivoimainen tehtävä löytää totuuden murua, sitä kultaista keskitietä, jota myöten ahdingosta olisi pelastettava. Nuo kaikki "talouspoliittiset" neuvonantajat, joiden puoleen käännyimme, ovat porvariston palkkaamia ja punnitsevat asioita sen edun kannalta. Mutta meidän on joka tapauksessa saatava yleissilmäys itse tilanteesta, ennenkuin voimme sitä arvostella.

Marraskuussa 1919 lausui lordi D'Abernon Enilannin ylähuoneessa, ettei virallisten tietojen mukaan useampain tarveaineitten tuotanto sinä vuonna ollut paljoakaan pienempi kuin ennen sotaa. Mailman tavaravarastot olivat vuonna 1918 lähes 90 pros. siitä, mitä 1913 oli varastossa. Tästä teki lordi D'Abernon sen päätöksen, ettei hinnannousu johdu tuotannon vähentymisestä.

Mitä mailman tavaratuotantoon tulee, lienee se sota-aikana pienentynyt. Miehet temmattiin tuottavan työn äärestä verikentille, miljoonia tonneja tavaroita ja laivoja meni kalojen ruuaksi, sodassa kulutettiin ja hävitettiin huomattavia tavaramääriä ja tehtiin lukemattomia muita taloudellista edistystä vähemmän tarkoittavia tekoja, jotka olisivat jo säännöllisenkin tuotannon aikana aiheuttaneet tuntuvan tavarapuutteen ja sitä seuraavan hinnannousun. Mutta europalaisten mitellessä voimiaan ja hävittäessä vuosikymmenien, jopa -satojenkin taloudellisia arvoja, työskenneltiin muualla maailmassa sitä innokkaammin. Puolueettomat maat, etenkin Amerika, ponnistivat voimiaan, mutta taloudellisella alalla. Niiden tuotanto sai arvaamattoman laajuuden. Kun sitten europalaiset olivat kyllästyneet murhaamaan toisiaan ja rupesivat hoitelemaan haavojaan, seurasi äkkiä kauppapula, alkaen hintojen putoamisella. Hyviä aikoja ovat kapitalistisessa yhteiskunnassa aina seuranneet huonot vuodet, lihavat lehmät ovat muuttuneet laihoiksi, mutta tämä ei ole johtunut, kuten vanhaan hyvään aikaan, kadosta. Syy on ihan päinvastainen; viljaa on tuotettu ylenmäärin, pumpulia ja rautaa niinikään samoinkuin kaikkia elämäntarpeita. Me tiedämme ettei ole tuotettu vielä aivan liikoja, mutta liiaksi omaan ostokykyyn nähden. Sitäpaitsi on pulan syynä kapitalistisen tuotannon anarkia: ei tuoteta tarpeen eikä suunnitelman mukaan, vaan sattumavaraisesti. Tulee siis toisia tavaroita, esim. koneita, "liikaaa" toisiin verraten.

Nyt ei kyllä ole mitään liikaa: kaikkea tarvittaisi. Mutta kuitenkin on muutama kymmenmiljoona työttömiä. Sellainen on kapitalismi. Se on lisäksi vielä röyhkeä, julkea. He syyttävät työläisiä ja virkamiehiä. Näiden mahdottomat palkat on muka alennettava jotta järjestelmä tulisi tasapainoon. Ja niin suosittelevat "etevät kansantaloustieteilijät" palkkojen polkemista. Kapitalistit tahtovat yhä saada sota-aikaisia voittoja. He ovat ansainneet miljaardeja pitämällä työläistensä palkat hintansa alapuolella kaiken kallistuessa. Nyt tahtovat he ansaita vielä alentamalla palkkoja.

Teollisuusharjoittajien valtiolliset puhetorvet ovat alkaneet saarnata "säästäväisyyttä" ja "ahkeruutta". Sanovat, että aikamme tarvitsee "säästäväisyyttä ja työtä". Eivät vain selitä kuinka tavarat menisivät kaupaksi, kun yhä ahkerammin tuotettaisiin, mutta ei ostettaisi entistäkään vertaa! Yläluokasta ei säästäväisyys koskaan tunnu pahalta, sillä on helppo "säästää" liiastaan ja sijoittaa uutta voittoa keräämään. Hätää ei niiden koskaan tarvitse kärsiä. Toista on työmiesten, toista hätääkärsivän luokan. Niillä ei ole muuta pelastusta kuin tehdä järjestelmästä loppu. Kaikkialla, mutta etenkin Saksassa, tapahtuu näiden keskittyminen suurpääomaa vastaan. Kapitalismin loppu on lähempänä kuin moni aavistaakaan. Suunnittelemastaan maailmansodasta se selvisi voitolla, mutta taloudellinen kriisi on kääntymässä sen tappioksi. Pelastuskeinoa ei kapitalisteilla ole. Meidän tehtävämme on — Voltairen sanoja käyttääksemme — musertaa tuo inhoittava. Eteenpäin siis!

AMERIKA JA NEUVOSTO-VENÄJÄ

Pariisissa ilmestyvä vastavallankumouksellinen lehti "Poslednije Novosi" kirjoittaa: "Yhdysvaltain uuden presidentin, Hardingin selitellessä, että kauppasuhteet Neuosto-Venäjän kanssa olisivat mahdottomia, käyvät amerikalaiset liikemiehet epävirallisesti sangen huomattavaa kauppaa Neuosto-Venäjän kanssa. "New York Sun"in Tallinnan kirjeenvaihtaja kertoo, että pankkiyhtymän "Champbelle and Hissin" edustajat Jones Lyde ja Vernon Select ovat matkustaneet Moskovaan pannakseen siellä kuntoon edustuksen. Sitäpaitsi on Moskovassa nykyään Amerikan erään suurimman konetehtaan, Germingin edustaja.

Edvard Lipson on laittanut konttoreita Moskovaan. Hän on ottanut tehtäväkseen hankkia Venäjälle kenkiä ja vientiä varten Venäjälle ostanut 5 miljoonaa paria henkiä ja 1,000 tonnia nahkoja. Ensimäinen kenkälähetys (100,000 paria) on jo v. k. 14 p:nä lähetty Tallinnasta Neuvosto-Venäjälle.

NÄLKÄISTEN SAKSA

Saksan työläisille jakaa maan yläluokka paraikaa sadoin vuosin kuritushuonetta. Satoja työläisiä on myös tapettu. Kaikki tämä sillä perusteella, ettei näillä ole ollut mitään tyytymättömyyden aihetta, että nämä siis toisin sanoen ovat aivan törkeitä pahantekijöitä, jotka sulan suotta karkaavat rauhallisten ja melkoisen hyvinvoivan yhteiskunnan kimppuun. Kuinka rikollisia itse nämä tällaiset evrukoimiset ovat huomaa jo ensi silmäyksellä seuraavista numeroista:

Viime maaliskuussa olivat elintarpeiden ja tarvikkeiden hinnat Saksassa halvemmat kuin 12 kuukautena sitä ennen, mutta silti maksoivat nämä keskimäärin 30 kertaa enemmän kuin ennen sotaa, eikä näitä sen lisäksi saanut likimainkaan riittävästi. Helmikuun 28 p:n jälkeisenä 5 viikkona jaettiin väestölle:

	Hinta V. 1921 pfnn.	V. 1914 pfenn.
9500 gr. leipää	2250	235
1425 gr. elintarp.	1260	60
500 gr. leivinain.	630	40
150 gr. voita	750	42
1375 gr. sokeria	1045	69
Yhteensä ...	5935	446

Sama säännöstelty elintarvemäärä, josta nyt täytyi maksaa 59:35 saksanmarkkaa, voitiin 7 vuotta sitten ostaa 4:46 mk:lla. Tämä säännöstelty määrä sisälsi viikkoa päälle noin 7100 kaloriaa. Viikossa vaatii kuitenkin 6—10 vuotias lapsikin 11200 kaloriaa. Täysi-ikäinen nainen taas tarvitsee 16800 ja mies noin 21,000 kaloriaa. Lasten on niin muodoin tarvinnut rajoittaa kulutusmääräänsä 4100 kaloriaa, aikuisten hankkia pyörryttävillä hinnoilla, naist. 5600 kaloriaa ja miesten sitäkin enemmän lisäelintarpeita, mikä kuitenkin väestön suurelle osalle on ollut mahdotonta, osin alhaisten palkkojen takia, mitkä millään alalla eivät ole nousseet läheskään samassa suhteessa kuin elintarpeiden hinnat, osin osittaisen tai täydellisen työttömyyden takia. Suurten kansanjoukkojen on siis sotavuosien lisäksi yhä kalliin ajan ja työttömyyden kirousta, samaan aikaan kun sotavoittoilijat, Stinnes etunenässä, mikä todellisuudessa hallitsee koko Saksaa, elävät mitä rikollisimmassa yltäkylläisyydessä, mutta kuitenkaan ei epätoivonponnistuksiin inhimillisten elinehtojen saavuttamiseksi ole ollut mitään aihetta, kuitenkin ovat nälän kuihduttamat tyytymättömät vain lakia rikkovia roistoja!

Liikkeenhoitajan Nurkka

Kirjallisuuskomiteat ja asiamiehet

Nyt kun työväki kaikissa maissa liikehtii voimakkaammin ja selväpiirteisemmin luokkapyrkimystensä saavuttamiseksi ja sosialismin toteuttamiseksi, kuin koskaan ennen, niin on välttämätöntä jokaiselle ajattelevalle työläiselle seurata kiinteästi **työväen omia sanomalehtiä.**

Toverin asiamiehet, älkää unhottako tätä tilaisuutta ja toimintavelvollisuuttanne tänä aikana. Meidän on jokahetki muistettava, että **tietoisuus on luokkamme pelastus. Toveri on lännen suomalaisten työläisten sanomalehti.** Toverista saavat työläiset lukea vääristelemättömät tiedonannot mailman työläisten taistelurintamalta, sentähden meidän on saatava **Toveri menemään jokaiseen suomalaiseen kotiin lännellä.** — Siis terästetyin mielin Toveria levittämään! nyt on toiminnan aika.

Olette saneet jo **Lasten Kevään 1921.** Lähtiessänne hakemaan Toverille uusia ja uudistustilauksia, älkää unhottako Lasten Kevät nippua ottaa myöskin mukaanne, siten säästätte paljon askeleita ja on suuremmat kauppamahdollisuudet. **Lasten Kevät 1921** on julkaisu, jota voipi ylpeydellä tarjota työläislasten luettavaksi, siksi hyväsisältöinen ja siisti ulkoasultaan sekä painotyön puolesta on tämän kevään lastenjulkaisu. Niin, **Lasten Kevään** hinta on ainoastaan 25 senttiä.

JUTUN JATKOA

Oi herra auta meitä, me hukumme!

Tuo raamatun lause muistuu mieleen kun lukee erään "A. W:n" referaattia Syrjälän New Yorkissa taannoin pitämästä puheesta, jossa hän vahvistaa piskuiseksi käyneen seurakuntansa ahdistukseen ja vaivaan joutunutta uskoa. Syytä onkin Syrjälä rievun käydä laumalleen paimenohjeita antamaan kun se "tuholainenkin" tulee aivan kotinurkille. Mikä sen tietää jaksaako entisen seurakunnan jätteet enää kauankaan pysyä uskossa kun se "rienaaja" pääsee aivan korvaan kuiskuttelemaan. Syytä siis on kuolevalle antaa herran ehtoollinen ja rippi sen viimeiselle matkalle lähtiessä ja ylösnousemista odotellessa.

Rippisaarnassaan isä Syrjälä hoksaa sinne ja tänne: haukkuu, parjaa ja laskee välillä silkkaa luikuriakin luottaen siihen, että eivät nuo moukat sitä hoksaa, kunhan vain sen tekee korviaan heiluttamatta. Ja eivätkä ne kuitenkaan muita lehtiä lue kuin Syrjälän, Mossun ja Herra Geon äänenkannattajaa. Mitään vaikeuksia ei hänelle näytä tuottavan vasten parempia tietojaan keittää kokoon minkälaisia valheita tahansa Työmies ja Toveri lehtien laskuun siitä, miten ne luokkataistelun periaatteita myymättä ovat onnistuneet täysin purjein luovimaan sota-aikuisten pyörteitten ja salakarien ohi niihin ajautumatta kuten Syrjälän äänenkannattaja teki itse Syrjälän ollessa kapteenina, Mossun perämiehenä ja Herra Geon kokkipoikana.

Syrjälän horjuville seurakuntalaisilleen pitämän saarnan "täksti" kuuluu seuraavasti: "Te olette viime aikoina monta kertaa kuulleet sanottavan, että Yhdysvaltain sosialistipuolue on mätä ja kelpaamaton ja että se on aina sellainen ollut. Viimeiset vuodet on yhtämittaa jankutettu, että se ei vastaa vallankumouksellisten työläisten vaatimuksia." — Niin tämä syytös on tosiaankin Sosialistipuolueesta lausuttu ja toistetaan edelleenkin sillä lisäyksellä vain, että se on suorastaan luonteeltaan ja toimintansa kautta muuttunut vastavallankumoukselliseksikin.

Syrjälä koettaa puolustella selittämällä, että "Maailmaa mullistavat tapaukset ovat kiihoittaneet ihmisten mieliä siihen pisteeseen, että ei ole ollut aikaa näitä kysymyksiä selotella." (Tummennus allekirjoittaneen.) — Tosiaankin! Selostukseen ei ole ollut aikaa, mutta sen sijaan on kylläkin ollut latsusti aikaa parjata Venäjän vallankumousta, selittää että se ei ole mikään oikea vallankumous ja että sen tulee onnistuakseen tehdä kompromissi porvariston

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

LENININ PUHE KULJETUSTYÖLÄISTEN KONGRESSISSA

Maaliskuun lopulla pidettiin Moskovassa yhdistyneen rautatieläis- ja merimiesliiton ensimäinen kongressi. Kongressi edusti noin 1,500,000 liiton jäsentä. Siellä oli läsnä edustajia kaikilta rautatielinjoilta ja vesireiteiltä, yhteensä 1,032. Osanottajat kaikki työläisiä. Rautatieläisillä oli 818 edustajaa joista 579 kommunistia, 258 puolueetonta, 3 muita: "vesikuljetustyöläisillä" edustajia 214, joista 187 kommunistia, 24 puolueetonta ja 3 muita.

Kongressin lausuman toivomuksen mukaan piti Lenin kongresissa yleispoliittis-sisältöisen puheen, jonka tässä osaksi lyhennettynä julkaisemme:

"Ennenkuin siirryn puhumaan aineesta, joka välittömästi koskee kongressinne tehtäviä ja jota koko neuvostovalta odottaa kongressiltanne, tahtoisin alkaa silmäämällä taaksepäin. Huomasin äsken kulkiessani salin poikki ilmoituslehtisen, johon oli kirjoitettu: "Työläisten ja talonpoikien valta ei koskaan lopu". Kun luin tuon merkillisen tiedoksiannon, ajattelin: "Kas tuossahan meillä on alkeelliset ja perustavat kysymykset, joista keskuudessamme vallitsee väärinkäsitystä ja väärinymmärrystä." Itse asiassa, ellei työväen ja talonpoikain valta koskaan loppuisi, merkitsisi se myös sitä, että sosialismi ei milloinkaan toteudu, sillä sosialismi sisältää luokkien häviämisen.

Ja kun sitten ajattelin, että kolme vuotta kestäneen neuvostovallan jälkeen vielä saa nähdä. — joskin harvemmin nyt, kuin ennen — tuollaisia plakaatteja, aloin myös tuumia miten juuri eniten levinneitten tunnuslauseitten suhteen on keskuudessamme tavattoman suurta väärinkäsitystä. "Tää on viimeinen taisto", laulamme kaikki. Se on eräs kaikkein eniten levinneistä tunnuksista, joita kaikin tavoin toistamme. Mutta pelkään, että jos kysyisimme useimmilta kommunisteilta ketä vastaan he nyt käyvät — ei viimeistä — se olisi liian paljon sanottu — taistelua, vaan viimeisiä ratkaisevia taisteluita — pelkään, että vain harvat antaisivat oikean vastauksen. Ja minusta tuntuu, että tänä kevännä niiden poliittisten tapahtumain yhteydessä, jotka kiinnittävät kaikkien työläisten huomion, on meidän vielä kerran tutkittava, tahi ainakin koetettava tutkia kysymystä: Ketä vastaan me juuri nyt käymme erästä viimeisistä ratkaisevista taisteluistamme?

Päästäksemme selvyyteen tästä kysymyksestä, on meidän ennen kaikkea niin perusteellisesti ja selvästi kuin mahdollista vielä kerran katseltava kaikkia toisiaan vastassa olevat voimat, joiden taistelu ratkaisee neuvostovallan kohtalon; — toisin sanoen, tarkkailtava proletaarisen vallankumouksen kulkua ja kehitystä sekä kapitalismin luhistumista.

Taistelevia voimia on pääasissa kolme; alan siitä mikä on meitä lähinnä: alan proletariaatin käsitteestä **"proletariaatin diktatuuri".**

Diktatuuri-käsitteellä on vain silloin jotain merkitystä, kun yksi luokka tietää, yksin ottavansa poliittisen vallan pettämättä itseään, tahi muita puheella yleiskansallisesta, kansanvalitsemasta, "koko kansan tunnustamasta vallasta". Niitä, jotka pitävät tuollaisesta teoretiikasta on, kuten kaikki hyvin tiedämme, sangen monta, mutta ei missään tapauksessa proletariaatin joukossa, sillä proletarit ovat tuon tunnustaneet valtiomuodossakin ja kirjoittaneet tasavallan peruslakeihin, että proletariaatin diktatuurista on kysymys. Tuo luokka on ymmärtänyt yksinään ottaa vallan ja päällepäätteeksi äärimmäisen vaikeissa olosuhteissa. Ja se on toteuttanut sen siten kuin kaikki diktatuuri toteutetaan, t. s. suurimmalla lujuudella ja taipumattomuudella ja sitäpaitsi näiden 3 ja puolen vuoden aikana kärsinyt sellaista hätää, puutetta, nälkää, taloudellisen tilansa kurjistumista, ettei moista minkään luokan historiassa ennen. On luonnollista, että tuollaisten yliihimillisten voimanponnistusten tähden ovat proletaarimme väsyneitä ja uupuneita.

Miten Venäjän proletariaatti on säilyttänyt valtansa.

Miten on mahdollista, että maassa, missä proletariaatti on niin harvalukuinen muuhun väestöön verraten, maassa, mikä on niin takapajuinen, mikä sodan takia on ollut eristettynä maista, joissa on lukuisampi, luokkatietoisempi ja kurillisesti järjestetty proletariaatti — miten saattaa olla mahdollista, että sellaisessa maassa tuo luokka on pystynyt ottamaan vallan ja säilyttämään sen huolimatta koko maailman porvariston painostuksesta ja vastustuksesta?

Jos kehittyneitten maitten sijasta takapajuiset maat olisi taistelleet meitä vastaan, niin emme olisi saattaneet kestää kolmea kuukauttakaan, sillä ne sotavoimat, jotka ovat olleet meitä vastassa 3 ja puoli vuotta, jotka tukivat Koltshakia, Judenitshia, Denikiniä ja Wrangelia — ne sotilaalliset voimat ovat ehdottomasti monikertaisesti ylivoimaisia meidän joukkoihimme nähden. Sangen hyvin tiedämme, että ne olivat asettaneet päämääräkseen neuvostovallan kukistamisen ja etteivät ne sitä kukistaneet. Mistä se johtuu, sen voimme selittää.

Emme me voittaneet, sillä sotavoimamme olivat mitättömiä, vaan voitto riippuu siitä, että valtiot eivät voineet mopilisoida koko sotavoimiaan meitä vastaan. Korkeimmalle kehittyneitten maitten työläiset ovat saboteeranneet tätä sotaa passiivisella ja puolipassiivisella vastarinnallaan. Tämä on tosiasia, tarkoin todettu ja se antaa vastauksen kysymykseen, mistä Venäjän proletariaatti on ammentanut moraalisen voimansa nämä 3 ja puoli vuotta kestääkseen ja voittaakseen. Sen moraalinen voima kesti, kun se tiesi, tunsi ja havaitsi sen avun ja tuen, joka tuli sen osaksi Europan kaikkien suurvaltojen proletariaatilta tämän kamppailun aikana.

Pikkuporvarit, talonpojat.

Toinen voimatekijä on se, mikä on pääoman ja proletariaatin välillä — pikkuporvarit ja talonpojat. Jokapäiväiseen pääoman ja työn väliseen taisteluun eivät he ota osaa, he eivät ole kouluuntuneet taistelun koulussa; taloudelliset ja poliittiset elämänehdot eivät lähennä heitä toisiinsa, vaan päinvastoin hajoittavat, työntävät heidät erilleen tehden heistä miljoonan pikku vuokratilallisia. Mitkään kollektiivit ja kommuunit eivät voi muuttaa tätä tilannetta kuin vasta monien vuosien kuluessa. Ja meillä on vastassamme tuo voimatekijä, mikä neuvostovallan voiton kautta on tullut tavallaan pikkuporvarillisemmaksi, kuin ennen. Minkätähden? Koska tuo voimatekijä, kiitos köyhälistödiktatuurin vallankumouksellisen tarmon ja häikäilemättömyyden, on tehnyt lopun vihollisestaan oikialla — maanomistajaluokasta — tehnyt lopun ijäksi päiviksi, hävittänyt sen herruuden tavattoman nopeasti. Mutta mitä nopeammin se on poistanut (vanhan) herruuden, mitä nopeammin se on siirtynyt työskentelemään kansallistetulla maalla, mitä lopullisemmin se on päässyt irti pienestä vähemmistöstä, kulakeista, jotka riistivät köyhempiä talonpoikia — sitä nopeammin muuttuvat he riippumattomain pientalonpoikain luokaksi. Ja tiedämme, että Venäjän maaseutu on tällä aikaa tasoittunut: suurtalonpoikien ja köyhän pikkutilallisten luku on pienentynyt ja "keskisuurten" talonpoikain luku suurentunut. Venäläinen maaseutumme on saanut "pikkuporvarillisemman" leiman viime aikoina. Ja nyt on tämä itsenäinen luokka, tilanomistajain ja kapitalistien karkoittamisen jälkeen tullut ainoaksi luokaksi, mikä voi vastustaa proletariaattia, ja sentähden on sopimatonta kirjoittaa ilmoituslehtiseen, että "työläisten ja talonpoikain valta ei milloinkaan lopu."

Kaikki te tiedätte minkälainen on tuo tekijä, katsottuna poliittiselta kannalta. Se on horjuvaisuuden voima. Sen näimme vallankumouksen aikana kaikissa osissa maata: Venäjällä yhdellä tavalla, Siperiassa toisella, Ukrainassa kolmannella, mutta kaikialla oli tulos sama; epäröinti ja päättämättömyys. Pitkän aikaa oli tuo voimatekijä sosialivallankumouksellisten ja menshevikkien talutusnuorassa, niin Kerenskin, kuin Koltshakin aikana ja silloin kuin perustava kokous oli Samarassa ja kun menshevikki Majewskij oli Koltshakin tahi hänen edeltäjänsä ministerinä. Lyhyesti sanoen, tuo voima epäröi proletariaatin ja porvariston johdon välillä.

Pikkuporvariston kykenemättömyys näytellä johtavaa poliittista osaa

Miksi ei sitten tuo yhteiskunnallinen voima, jolla on maassa suuri enemmistö, ottanut johtoa omiin käsiinsä? Sentähden, että tuon joukon taloudelliset olosuhteet olivat sellaiset, että se ei itse voinut liittyä yhteen. Se on selvää jokaiselle joka ei anna tyhjien fraasien yleisestä äänioikeudesta, perustuslaista y. m. saamanlaisesta demokratiasta johtaa itseään, joilla petettiin kansaa vuossatoja kaikissa maissa ja meillä ovat menshevikit ja sosialivallankumouksselliset tehneet samaa satoja viikkoja ja aina on heidän puuhastaan tullut pannukakku.

Tiedämme omasta kokemuksestamme ja me näemme vakuuden kaikkien vallankumousten kehityksessä; vaikka viimeisten 150 vuoden aikana kopoikaisluokka taistelussa ovat olleet eniten muuntelevissa asemissa toisiinsa nähden, tulos kaikkialla ja aina on ollut seuraava: koko pikkuporvariston politiikka yleensä ja talonpoikien erikoisesti, joka tähtäsi oman valalan luomiseen ja politiikan ja elinkeinojen johtamiseen heidän omien toiveittensa mukaan, on päättynyt romahdukseen. Joko proletariaatin tahi porvariston johtamina — keskitietä ei ole. Meille kaikille on tämä totuus erikoisen selvä sentähden, että kaikki olemme kokeneet Kerenski-aikakauden, jolloin kaikki näimme, että poliittisen suunnan johtajat olivat viisaita ja sivistyneitä miehiä, poliittisesti kokeneita valtion johtoon joita Kerenskin aikana oli hallituksa tukemassa satoja kertoja enemmän kuin bolshevikeilla. Se oli halhitus joka nojautui menshevikkeihin ja sosialivallankumouksellisiin: heillä oli enemmistö, mutta kärsivät sittenkin tappion. Löytyi luonnollisesti tekijöitä, jotka painoivat enemmän vaassa, kuin sivistyksellisesti koulutettujen voimien tavaton määrä, jotka olivat tottuneet valtion johtoon vuosikymmeniä vallinneet tuota taitoa. Tämä kokemus vaikutti eri tavoin Ukrainassa, Donilla ja Kubanissa. Mutta kaikki johtivat samaan tulokseen. Ei se saattanut olla muukään sattuma. Se on pikkuporvariston ainesten taloudellinen ja poliittinen laki. Joko sen täytyy olla proletariaatin, tahi sitten porvariston johdettavana.

Mieliala talonpoikain keskuudessa.

Kronstadin tapahtumat näyttivät salamavalaistuksessa millainen mieliala oli tuon ryhmän keskuudessa. Se auttoi meitä vallankumouksessa, mutta se oli epäröivä. Se tuli erikoisesti väsyneeksi ja välinpitämättömäksi vallankumousvuosien aikana. Vallankumouksen taakka oli raskaan sen hartioilla ja viime vuosien aikana lamautti sitä yhä enemmän. Viime vuosi oli katovuosi ja tilausten täyttäminen vuosikausien kestäessä syn